

ΕΤΟΣ 61ov

1 Σεπτεμβρίου 2013

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 35 (3144)

Η ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΤΗΤΑ ΤΟΥ ΤΡΙΑΔΙΚΟΥ ΘΕΟΥ

Ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ δέν περιορίζει τό ἐνδιαφέρον της μόνο γιά τοὺς συνειδητούς πιστούς ἀλλὰ καί γιά κάθε ἄνθρωπο, ἐπίσημο ἢ γνωστό, ἄσημο ἢ ἄγνωστο, πιστό ἢ ἄπιστο, εὐσεβή ἢ ἀσεβή. Εὐθυγραμμίζεται μέ τίς ὑποδείξεις καί ἀναφορές τοῦ ἀποστόλου Παύλου στόν μαθητή του καί ἐπίσκοπο Ἐφέσου Τιμόθεο καί σέ ὅλα τά μέλη τῆς Ἐκκλησίας.

Θεός γιά κάθε ἐξουσία

Στήν εὐχή τῶν διπτύχων τῆς θείας Λειτουργίας τοῦ Μεγ. Βασιλείου, ὁ ἱερέας λέει: «Μνήσθητι, Κύριε, πάσης ἀρχῆς καί ἐξουσίας», δηλαδή δεόμεθα στόν Θεό νά συμπεριλάβει στήν πρόνοιά του καί ὅλους ὅσοι ἀσκοῦν ἐξουσία. Τοὺς προτρέπει νά δέονται, νά προσεύχονται, νά παρακαλοῦν καί νά εὐχαριστοῦν τόν Θεό γιά ὅλους τοὺς κοσμικούς ἄρχοντες, «τοὺς ἐν ὑπεροχῇ ὄντας», ὅσους κατέχουν κοσμικά ἀξιώματα. Ὅπως παρατηρεῖ ὁ ἅγιος Νικόδημος, τό σῶμα τῆς Ἐκκλησίας ὀφελεῖται πολλοπληλῶς ἀπό αὐτή τήν πράξη, ἀκόμη κι ἂν εἶναι ἀσεβεῖς ἢ ἄπιστοι. Διότι: α. ἀποφεύγεται τό μίσος καί ἡ ἀντιπαλιότητα πού δέν ταιριάζουν σέ ἕναν πιστό· β. ὑπάρχει πιθανότητα ὁ ἀσεβής ἄρχοντας νά διορθωθεῖ καί νά γίνει καλύτερος· καί γ. ἡμερεύει, μειώνεται ὁ αὐταρχισμός καί ἡ κακία πού συνοδεύει πολλοὺς κοσμικούς ἡγέτες.

Μέ αὐτό τόν τρόπο δημιουργεῖται ἡρεμο κλίμα ὥστε οἱ πιστοί νά ἐπικεντρώνονται στή χριστιανική τους ζωὴ ἀμέριμνα, ἡσυχὰ καί ἀνεμπόδιστα, ὅπως ἀναφέρει καί ὁ Ἀπόστολος. Μέ ἄλλα λόγια ἡ κοινωνικὴ εἰρήνη βοηθᾷ τά μέγιστα στήν πνευματικὴ καλλιέργεια τῶν ἀνθρώπων, πολὺ δέ περισσότερο τῶν πιστῶν. Νά σέβονται τόν Θεό τῆς ἀληθείας καί νά ἐφαρμόζουν στή ζωὴ τους τό θεῖο του θέλημα «ἐν πάσῃ εὐσεβείᾳ καί σεμνότητι». Εἶναι αὐτονόητο ὅτι χρειάζεται ἡ εἰρήνη γιά νά λατρεύουμε τόν Θεό τῆς εἰρήνης.

Εἶναι θέλημα Θεοῦ νά προσευχόμαστε γιά ἐκείνους πού ἔχουν ἐπιφορτισθεῖ

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Α΄ Τιμ. β΄ 1-7)

«**Ἐν πάσῃ εὐσεβείᾳ καὶ σεμνότητι**»

Τέκνον Τιμόθεε, παρακαλῶ πρῶτον πάντων ποιεῖσθαι δεήσεις, προσευχάς, ἐντεύξεις, εὐχαριστίας, ὑπὲρ πάντων ἀνθρώπων, ὑπὲρ βασιλέων καὶ πάντων τῶν ἐν ὑπεροχῇ ὄντων, ἵνα ἤρεμον καὶ ἡσύχιον βίον διάγωμεν ἐν πάσῃ εὐσεβείᾳ καὶ σεμνότητι. Τοῦτο γὰρ καλὸν καὶ ἀπόδεκτον ἐνώπιον τοῦ σωτῆρος ἡμῶν Θεοῦ, ὃς πάντας ἀνθρώπους θέλει σωθῆναι καὶ εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας ἐλθεῖν. Εἷς γὰρ Θεός, εἷς καὶ μεσότης Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων, ἄνθρωπος Χριστὸς Ἰησοῦς, ὁ δούς ἑαυτὸν ἀντίλυτρον ὑπὲρ πάντων, τὸ μαρτύριον καιροῖς ἰδίαις, εἰς ὃ ἐτέθη ἐγὼ κήρυξ καὶ ἀπόστολος, –ἀλήθειαν λέγω ἐν Χριστῷ, οὐ ψευδομαι,– διδάσκαλος ἐθνῶν ἐν πίστει καὶ ἀληθείᾳ.

νά κυβερνοῦν καὶ νά διαχειρίζονται τίς βιοτικές ἀνάγκες καὶ τά προβλήματα τοῦ λαοῦ, ὅπως ἀναφέρει καὶ τὸ ἀποστολικό κείμενο: «Αὐτό εἶναι καλὸ καὶ εὐπρόσδεκτο ἀπὸ τὸν Θεὸ τῆς σωτηρίας».

Ἐπὶ τῆς ἀποστολικῆς προτροπῆς. Ὑπάρχουν ὅμως καὶ παρεκκλίσεις ἀπὸ τῆ σοφῆ ἀποστολικῆς προτροπῆς. Πολλοὶ ζητοῦν τὴν κοινωνικὴ εἰρήνη γιὰ νά ἀμαρτάνουν ἐλεύθερα στὴν τρυφή καὶ στὶς σαρκικές ἀπολαύσεις. Ἡ ἀλήθεια πάντοτε ἐκμεταλλεύεται τὴν ἀνοχή τῶν εὐσεβῶν πιστῶν γιὰ νά εἰσάγουν διδασκαλίαι ἀντίθετες μέ τὸ Εὐαγγέλιο τοῦ Χριστοῦ. Ὅμως στὴν περίπτωσιν αὐτῆ ἰσχύει ὁ λόγος τοῦ ἀπ. Πέτρου: «Πειθαρχεῖν δεῖ Θεῷ μᾶλλον ἢ ἀνθρώποις» (Πράξ. 5,29). Ὁ πιστὸς δὲν μπορεῖ νά πειθαρχήσει σέ πράξεις ποὺ προσβάλλουν τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ.

Θεὸς γιὰ κάθε ἄνθρωπο

«Ὁ ἱερεὺς», γράφει ὁ ἅγιος Νικόδημος, «εἶναι ὡσάν ἓνας κοινὸς ὄλιος τῆς οἰκουμένης πατήρ, καὶ παραστέκεται ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, προνοούμενος δι' ὄλους, καθὼς δι' ὄλους προνοεῖται ὁ Θεός, τοῦ ὁποῖου εἶναι ἱερεὺς». Μέ τά λόγια αὐτὰ ὁ ὁσῖος ἐρμηνεύει τὸ πνεῦμα τοῦ Ἀποστόλου, ποὺ λέει ὅτι ὁ Θεὸς εἶναι ὁ «πάντας θέλων σωθῆναι καὶ εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας ἐλθεῖν».

Ἡ Ἐκκλησία ὅταν προσεύχεται, προσεύχεται γιὰ ὄλους τοὺς ἀνθρώπους. Στὰ δίπτυχα τῆς θείας Λειτουργίας τοῦ ἱεροῦ Χρυσόστομου ὁ ἱερέας λέει: «Ἐπιπροσφερόμεν σοι τὴν λογικὴν ταύτην λατρείαν ὑπὲρ τῆς οἰκουμένης». Αὐτὸ γίνεται γιὰ δύο λόγους: α. Γιατί ὁ Θεὸς εἶναι ἡ ζωσα ἀγάπη τοῦ κόσμου καὶ ὁ Πατέρας ὄλων τῶν ἀνθρώπων. Θέλημά Του εἶναι νά συμπεριλαμβάνουμε στὴν κοινὴ καὶ ἀτομικὴ προσευχὴ μας καὶ τοὺς ἀγαθοὺς καὶ τοὺς πονηροὺς. Ὁ ἱ. Χρυσόστομος ἐρμηνεύοντας τὴ φράση τῆς Κυριακῆς προσευχῆς «γεννηθῶ τὸ θέλημά σου ὡς ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ τῆς γῆς», λέει: «Ὅπως στὸν οὐρανὸ δὲν ὑπάρχει πονηρός, ἔτσι καὶ στὴ γῆ δὲν πρέπει νά ὑπάρχει πονηρός». Δηλαδή μέ τὴν προσευχὴ μας εὐχόμεσθε νά διατηρήσει ὁ Θεὸς τοὺς ἀγαθούς «ἐν ἀγαθό-

Μετάφραση τῆς Ἀποστολικῆς περικοπῆς

Τέκνον Τιμόθεε, παρακαλῶ λοιπόν, πρῶτα ἀπ' ὅλα, νά κάνετε δεήσεις, προσευχάς, παρακλήσεις, εὐχαριστίας δι' ὅλους τοὺς ἀνθρώπους, διὰ τοὺς βασιλεῖς καί ὅλους ἐκείνους πού εἶναι εἰς ὑψηλὰς θέσεις, διὰ νά ζοῦμε βίον ἥμερον καί ἥσυχον μέ πᾶσαν εὐσέβειαν καί σεμνότητα. Διότι αὐτό εἶναι καλόν καί εὐπρόσδεκτον ἐνώπιον τοῦ Σωτῆρός μας Θεοῦ, ὁ ὁποῖος θέλει νά σωθοῦν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι καί νά λάβουν γνῶσιν τῆς ἀληθείας. Διότι ἕνας Θεός ὑπάρχει καί ἕνας μεσίτης μεταξύ Θεοῦ καί ἀνθρώπων, ὁ ἄνθρωπος Χριστός Ἰησοῦς, ὁ ὁποῖος ἔδωσε τόν ἑαυτόν του ἀντίλυτρον δι' ὅλους, μαρτυρία ἡ ὁποία ἦλθε εἰς τόν καιρόν τῆς. Διὰ τήν μαρτυρίαν αὐτήν διωρίσθηκα κῆρυξ καί ἀπόστολος – ἀλήθειαν λέγω ἐν Χριστῷ, δέν ψεύδομαι – διδάσκαλος τῶν ἐθνικῶν εἰς τήν πίστιν καί τήν ἀλήθειαν.

(Ἐκ τῆς μεταφράσεως τῆς Καινῆς Διαθήκης τῶν ἀειμνήστων καθηγ. Β. Βέλλα, Ἀρχιμ. Εὐ. Ἀντωνιάδου, Ἀμ. Ἀλιβιζάτου, Γερ. Κονιδάρη, Ἔκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ).

τητι» καί τοὺς πονηροὺς νά τοὺς μεταβάλλῃ σέ ἀγαθοῦς, «τούς πονηροὺς ἀγαθοῦς ποίησον» (εὐχή θ. Λειτουργίας Μ. Βασιλείου).

β. Πιά νά ἔλθουν ὅλοι «εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας», δηλαδή νά διδαχθοῦν, νά φωτισθοῦν, νά ἀντιληφθοῦν, νά συγκατατεθοῦν καί νά ἀποδεχθοῦν τήν πίστιν στόν ἀληθινό Θεό. Νά ἔλθουν σέ κατανόηση «τελειωτέρας γνώσεως» (Θεοφύλακτος), νά γνωρίσουν τήν ἀποκάλυψη τῆς Ἁγίας καί Ὁμοουσίου καί Ἀδιαιρέτου Τριάδος. Τό μυστήριον τῆς Θεότητος, πού εἶναι ἡ κορωνίδα τῆς χριστιανικῆς πίστεως, δέν μπορεῖ ὁ ἄνθρωπος μέ τόν περιορισμένο νοῦ του νά τό προσεγγίσει. Μόνο ὁ Χριστός, πού εἶναι «μεσίτης Θεοῦ καί ἀνθρώπων», ὄχι μόνο διὰ προσευχῆς ἀλλήλα καί ἔμπρακτα ἔχει τή δύναμιν νά μᾶς ὁδηγήσει «εἰς πᾶσαν τήν ἀλήθειαν». Ἐπειδή ὁ ἄνθρωπος «κεκοινώνηκε σαρκός καί αἵματος», δηλαδή πλάσθηκε μέ ψυχὴ καί σῶμα, καί ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ σαρκώθηκε καί ἔγινε ἄνθρωπος σάν καί μᾶς γιά νά μεταδώσει τὰ δικά του χαρίσματα στήν ἀνθρώπιν φύση, ὅπως γράφει ὁ ἅγιος Νικόλαος Καβάσιλλας. Δηλαδή τήν κάθαρση, τή δικαίωση, τόν φωτισμό, τόν ἀγιασμό καί τή θέωση. Ὡστε ὅποιος κοινωνεῖ τοῦ Χριστοῦ, μετέχει τῆς ἀγνότητάς του, δικαιώνεται ἀπό τή θυσία του στόν Σταυρό, φωτίζεται ἀπό τήν Ἀνάστασή Του καί ὁδηγεῖται στή γνῶσιν τοῦ Θεοῦ Πατρός, πού τόν ἀπέστειλε στόν κόσμον. Διότι ὁ Χριστός εἶναι Θεός «ἐκ Θεοῦ προερχόμενος» κατά τόν Μέγα Βασίλειο. Καί ἀγιάζει, μέ τή χάριν τοῦ Παναγίου Πνεύματος πού Ἐκεῖνος ἀπέστειλε, «πάντα ἄνθρωπον ἐρχόμενον εἰς τόν κόσμον».

Μέ τόν τρόπο αὐτό ὁ ἄνθρωπος γίνεται πιστός Θεοῦ Τριαδικοῦ, χωρίς νά Τόν διαιρεῖ, ἀλλὰ νά διακρίνει μέ εὐλάβεια τὰ θεῖα πρόσωπα τοῦ Πατρός, τοῦ Υἱοῦ καί τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ὁ Μ. Βασίλειος λέει: «Ἡ σιωπῆ τιμάσθω τὰ ἄρρητα· ἢ εὐσεβῶς ἀριθμήσθω τὰ ἅγια»· μέ τή σιωπῆ μας μπορούμε νά ζοῦμε «τό τῆς εὐσεβείας μυστήριον», ἀλλὰ μπορούμε νά ὁμοιολογοῦμε παντοῦ μέ σε-

1 Σεπτεμβρίου 2013: ΚΥΡΙΑΚΗ Γ' ΜΑΤΘΑΙΟΥ

Ἀρχὴ τῆς Ἰνδίκτου, ἥτοι τοῦ νέου ἐκκλησιαστικοῦ ἔτους· Ἰησοῦ τοῦ Ναυῆ (1440 π.Χ.), Ἀμμόν διακόνου καὶ τῶν σὺν αὐτῷ 40 γυναικῶν παρθένων καὶ ἀσκητριῶν μαρτύρων· Καλλιόπης, Εὐόδου καὶ Ἐρμογένους τῶν αὐταδέλφων· Συμεῶν στυλίτου († 459). Μελετίου ὁσίου.
Ἦχος: α' – Ἑωθινόν: Γ' – Ἀπόστολος: Α' Τιμ. β' 1-7 – Εὐαγγέλιον: Λουκ. δ' 16-22.

Η ΕΠΙΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 8 Σεπτεμβρίου, πρὸ τῆς Ὑψώσεως.
Ἀπόστολος: Γαλ. στίχ. 11-18 – Εὐαγγέλιον: Ἰω. γ' 13-17.

βασμό καὶ ταπεινώση τὴν παρουσίᾳ τῆς Ἁγίας Τριάδος. Ἐπειδὴ «εἷς Θεός», δηλαδὴ ὁ Πατὴρ, ἦλκει ὁ Ἀπόστολος· καὶ «εἷς μεσίτης», δηλαδὴ ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ὁ Χριστός· μία εἶναι καὶ ἡ ἀλήθεια τοῦ Θεοῦ πού με «τό Πνεῦμα τῆς ἀληθείας» γίνεται κατανοητή. Καὶ ἡ κατανόησις αὕτη ἀφορᾷ ὅλη τὴν οἰκουμένην.

Ἀρχιμ. Χ. Ν.

ΚΑΤΑΡΤΙΣΗ ΣΤΕΛΕΧΩΝ ΣΤΟ ΕΡΓΟ ΤΗΣ ΚΑΤΗΧΗΣΕΩΣ ΑΠΟ ΤΗ ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ΚΑΤΗΧΗΣΕΩΣ ΚΑΙ ΝΕΟΤΗΤΟΣ ΤΗΣ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ

Σημαντικὴ δραστηριότητα τοῦ Τομέα Ἱεραποστολικοῦ καὶ Μορφωτικοῦ ἔργου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας ἀποτελεῖ ἡ λειτουργία τῆς Διευθύνσεως Κατηχίσεως καὶ Νεότητος.

Ἔργο τῆς εἶναι ἡ προσπάθεια τῆς ὅσο τό δυνατόν καλύτερης καταρτίσεως τῶν στελεχῶν τῆς Ἐκκλησίας στό ἔργο τῆς Κατηχίσεως, σέ μιὰ ἐποχὴ ἔντονων θρησκευτικῶν ἀναζητήσεων, κοινωνικῶν ζυμώσεων καὶ ἰδεολογικῶν ἀμφισβητήσεων. Ἐχει δέ ὡς ἄμεσο στόχο νά βοηθήσει τὴ νεολαία, νά βρεῖ τὴν αὐθεντικότητα καὶ τὴ γνησιότητα, καὶ νά μεταδώσει σ' αὐτὴ τίς ἀλήθειες τῆς πίστεώς μας.

ὑπὸ τὴν ἐποπτεία τῆς Διευθύνσεως Κατηχίσεως καὶ Νεότητος λειτουργοῦν:

α. Φροντιστήριο Ὑποψηφίων Κατηχητῶν.

β. Σεμινάριο Ἐπιμορφώσεως Κατηχητῶν.

γ. Σεμινάριο Ἐκμάθησις τῆς Ἑλληνικῆς Νοηματικῆς Γλώσσης.

Πληροφορίες: Οἱ ἐνδιαφερόμενοι μποροῦν νά ἀπευθύνονται: α) στό Γραφεῖο Κατηχίσεως καὶ Νεότητος τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας, τηλ. 210 7272347-348 (καθημερινά 8 π.μ. – 2 μ.μ. ἐκτός Σαββάτου καὶ Κυριακῆς), β) σὴν ἰσοσελίδα τοῦ Ὄργανισμοῦ, www.apostoliki-diakonia.gr σὴν ἐνότητα Κατήχησις σὴν ὁποία περιγράφονται ἀναλυτικὰ ὅλες οἱ ἐκπαιδευτικῆς-κατηχητικῆς δραστηριότητες τοῦ Γραφείου Κατηχίσεως.

«ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ», ἑβδομαδιαῖο φύλλο ὀρθοδόξου πίστεως καὶ ζωῆς τῆς «Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἰαοῦ 1, 115 21 Ἀθήνα. Ἐκδόσις - Διευθυντής· Ἐπίσκοπος Φαναρίου Ἀγαθάγγελος. Σύνταξις, τηλ. 210.7272.331. Διευκρίτισις, τηλ. 210.7272.388. ὑπὸ τῶν ἱερῶν ναῶν διανέμεται δωρεάν. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἡ «ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ» σ' ὅλο τὸν κόσμον μέσω Διαδικτύου: www.apostoliki-diakonia.gr